Melanie Harlow

Tease

Cloverleigh Farms Next Generation-serie

HEARTBEAT

1

Felicity

Nog voor ik de schaar had gepakt, was de dag al slecht begonnen. Niet dat ik dat doorhad. Ik voelde me eigenlijk juist behoorlijk goed die ochtend.

Oké, ik was net achtentwintig geworden en woonde weer bij mijn ouders, maar dat was maar tijdelijk. Voor mijn tienjarige reünie van de middelbare school vanavond had ik al een antwoord klaar voor als mensen me vroegen wat ik met mijn leven deed.

Ik? O, ik ben ondernemer, zou ik zeggen. *Ik ben een vegetarisch cateringbedrijf begonnen en heb een foodblog genaamd The Veggie Vixen. Enkele van de hapjes van vanavond heb ik gemaakt. Heb je de courgettefritters al geproefd?*

Ik zat niet bij de top van de lifestyle-socialmedia-influencers of zo, en ik werkte nog steeds parttime als souschef, maar mijn aantal volgers groeide gestaag en gisteravond had The Veggie Vixen voor het eerst de catering verzorgd voor een groot evenement: een bruiloft bij Cloverleigh Farms.

Mijn oudere zus Millie was de evenementenplanner bij Cloverleigh. De bruid was tijdens de voorbereidingen nogal lastig; ze eiste een grote, luxueuze receptie met alle erop en eraan voor een koopje en vroeg waarom we niet 'de trap konden verplaatsen', zodat ze haar entree kon maken met het licht dat op een bepaalde manier op haar zou vallen. Toch was het Millie en mij gelukt om haar een prachtige ervaring

te bezorgen, ondanks de hevige zomerse regenbuien waardoor we op het laatste moment besloten dat de ceremonie en het cocktailuurtje binnen moesten plaatsvinden. De bruid en al haar gasten waren de hele avond vol lof over het eten, de bloemen en de dienstverlening. Dus toen ik op mijn telefoon keek en de melding zag van Dearly Beloved (de grootste weddingplannerapp die er bestaat) dat ik eindelijk mijn eerste review binnen had, greep ik mijn bril van mijn nachtkastje en klikte enthousiast door naar het profiel van The Veggie Vixen om hem te bekijken.

SMERIG EN VEEL TE DUUR!!!

Review van 'Ik heb een joekel van een ring gekregen'

Ik ben geen vegetariër, maar ik dacht dat het goedkoper zou zijn om geen vlees te serveren op mijn trouwdag. DAT HAD IK MIS. Alles was idioot duur en het smaakte nergens naar. De kaastosti's waren zompig en er zat niet eens gehakt in de gehaktballetjes. Ik wilde geen lelijke, vieze, saaie groenten bij mijn bruiloft, maar daar kwam het wel op neer. Als het zou kunnen had ik nul sterren gegeven. Gewoon bah. GEEN AANRADER. Ik wil mijn geld terug.

'Kaastosti's!' gilde ik. 'Mijn crostini's met avocado, granaatappel en geitenkaas zijn géén kaastosti's!'

Ik bleef het maar herlezen, mijn hele lijf trilde van woede. Toen belde ik Millie.

'Hallo?' zei ze met een lage, schorre stem, alsof ze nog lag te slapen.

'Ik heb niets zompigs geserveerd!' riep ik uit.

'Waar heb je het over? Hoe laat is het?'

'Halfnegen. De bruid van gisteravond heeft een waardeloze

review achtergelaten op mijn Dearly Beloved-pagina!'

'Echt waar?' Millie klonk wakkerder.

'Ja! Een afgrijselijke review met één ster.'

'Wacht. Ik pak mijn laptop.'

Ik pakte een handvol haar en trok eraan, terwijl ik me afvroeg of het mogelijk was een slechte review te laten verwijderen. Je kon toch geen leugens in een review zetten? Dat was toch smaad, of zoiets?

'Jezus,' zei Millie. 'Dit slaat echt nergens op. Toen ze vertrok zei ze nog tegen me hoe blij ze overal mee was.' Mijn zus begon te lachen. '"Er zat niet eens gehakt in de gehaktballetjes?" Ze waren vegetarisch! Wat had ze dan verwacht?'

'Het is niet grappig, Mills.' Ik gooide het dekbed van me af, kwam uit bed en liep naar mijn ladekast, waar ik in mijn make-uptas rommelde, op zoek naar een schaar. Ik had een schaar nodig.

'Hé, wacht eens,' zei Millie. 'Ik heb een melding dat Cloverleigh Farms ook een nieuwe review heeft op Dearly Beloved.' Vervolgens kreunde ze. 'Blijkbaar had ze het er nogal druk mee vanochtend. Waarom zet ze al die onzinreviews online? Moet ze niet inpakken voor haar huwelijksreis of zo?'

'Wat staat er in die van jou?'

'Er staat: "De pioenen waren verwelkt, de kaastosti's waren zompig, de bediening was onbeleefd en de wodka was verdund met water. Alles was karig, terwijl ik de hoofdprijs had betaald. Geen idee waarom deze locatie zoveel geweldige reviews krijgt, ze hebben mijn bruiloft verpest. De ceremonie werd niet eens gehouden op de plek waar ze me hadden beloofd dat het zou plaatsvinden. Ik wil mijn geld terug." Die laatste zin staat trouwens in hoofdletters.'

Mijn woede laaide weer op, mijn neusvleugels trilden. 'Dat. Waren. Géén. Kaastosti's!'

'Rustig,' kalmeerde Millie me. 'Het is duidelijk alleen maar een poging om geld terug te krijgen.'

'Maar dat weten de mensen op die app niet, Millie. Zij zien alleen maar één ster en gaan ervan uit dat ik waardeloos eten serveer!'

'Wie gaat er nou echt luisteren naar een vrouw die zichzelf "Ik heb een joekel van een ring gekregen" noemt? Daarmee is het overduidelijk dat ze geen smaak heeft.'

'Dat kun jij makkelijk zeggen.' Ik gaf het op bij mijn make-uptas en stormde door de hal naar de badkamer, waar ik de lades opentrok en overhoop haalde. 'Cloverleigh Farms bestaat al eeuwen en heeft een gevestigde reputatie. Jullie hebben al een ziljoen geweldige reviews op Dearly Beloved, maar The Veggie Vixen is gloednieuw en in mijn enige review staat nu "smerig" en "gewoon bah"!'

'Als je je er zo druk om maakt, reageer er dan op. Zeg dat het je spijt dat ze een negatieve ervaring heeft gehad, dat je altijd wilt dat je klanten tevreden zijn en stel voor dat ze contact met je opneemt. En als ze echt haar geld terug wil, geef dat haar dan gewoon.'

'Ik blijf de rest van mijn leven platzak,' klaagde ik, terwijl ik de bussen haarlak opzij schoof.

'Welnee. Je bent net gestart met je bedrijf. Dat betekent dat je in het begin kosten maakt, maar je bent goed, Felicity. Je gaat er geld mee verdienen. Wat is dat allemaal voor lawaai?'

Ik gooide een lade dicht. 'Ik ben iets aan het zoeken in de badkamer.'

'Hopelijk geen schaar.'

'Jij dealt met stress op jouw manier, ik op de mijne.'

'Felicity MacAllister, je gaat níét je haar knippen. Het is maar één app.'

'Maar het is wel de belangrijkste om cateringopdrachten te krijgen en dat weet je. Verlovingsfeesten, bridalshowers, lunches, die worden allemaal geboekt via Dearly Beloved. Zelfs mensen die feesten organiseren die niets met trouwen te maken hebben, gebruiken die app.'

Ik ging de badkamer uit en liep de trap af. Nog steeds had ik mijn pyjama aan (een oversized T-shirt dat ik al eeuwen had, waarop stond: *Come to the nerd side. We have Pi*), maar er was verder toch niemand thuis. Mijn vader hield obsessief vast aan golfen op zaterdagochtend en mijn stiefmoeder, Frannie, had een bakkerij in het stadscentrum en vertrok altijd al voor het licht werd. Emmeline en Audrey, mijn zeventien jaar oude tweelingzussen, waren deze zomer aan het werk als strandwacht op het openbare strand. Op zaterdag moesten ze om acht uur beginnen.

Ik had nog een vierde zus, Winifred, die vierentwintig was (Millie, Winnie en ik waren geboren uit mijn vaders eerste huwelijk), maar Winnie woonde in een appartement in het centrum, naast haar vriend Dex, een brandweerman en alleenstaande vader.

Iedereen had een beter leven dan ik.

'Je hebt iets van tweeduizend volgers op Instagram,' zei Millie, zoals altijd optimistisch. 'Dat is heel veel.'

'Niet echt. En het is niet hetzelfde als een review.' In de keuken opende ik de rommella. Zodra ik een schaar in het oog kreeg, glimlachte ik blij. Toen pakte ik hem en deed hem een paar keer open en dicht, waardoor mijn bloed sneller ging stromen. 'Door reviews komen er nieuwe opdrachten binnen. Ik heb me te pletter gewerkt om gezien te worden en hierdoor ben ik weer terug bij af. Nee, erger nog! Toen ik net begon stond ik nog op nul. Nu sta ik achter met min één. Ik zak alleen maar verder af!'

'Het komt wel goed. Zal ik even langskomen?'

'Het komt helemaal niet goed. Ik ben vernederd en heb geen rooie cent. Zo lukt het me nooit om weg te komen uit het huis van pap en Frannie, en het idee om een contract te krijgen voor een kookboek kan ik ook wel op mijn buik schrijven. Mijn droom is ingestort, Millicent. Maar ik heb in elk geval een schaar gevonden!'

'Ga nou geen onbezonnen dingen doen!'

Ik legde mijn telefoon op het aanrecht, greep een streng haar die voor mijn gezicht hing en knipte er een stuk af. 'Te laat.'

'Nee! Niet je haar knippen!' riep Millie zo hard dat ik het kon horen.

'Rustig maar, ik werk het alleen een beetje bij.' Genietend van de stoot adrenaline knipte ik nog wat af, precies bij mijn neusbrug. 'Pony's zijn in.'

'Geen pony! Allesbehalve een pony!'

'Ik moet gaan, ik heb een spiegel nodig.' Ik hing op en nam de schaar mee naar de badkamer boven, waar ik lukraak meer van mijn lange donkere haar afknipte. Eerst hield ik het alleen bij de voorkant, maar toen mijn hart eenmaal echt aan het bonzen was, besloot ik ook wat van de achterkant af te halen. Dit had ik al zó lang niet meer gedaan, dat ik was vergeten hoe bevrijdend het voelde.

Terwijl ik mijn haar met één hand bij elkaar hield, bracht ik voorzichtig de schaar in positie. De bladen kwamen steeds weer samen, sneden de plukken haar af met een bevredigende metalen *knip*.

Knip. Knip. Knip.

Een paar minuten later vervaagde mijn fijne gevoel toen ik naar mijn spiegelbeeld staarde. Zielige plukjes haar lagen in de wasbak. 'O, shit.'

Ik probeerde de pony recht te knippen, maar ik slaagde er alleen in om hem korter en lomper te krijgen. 'Shit!'

Het ergste was dat ik beter had moeten weten. Sinds mijn zesde knipte ik al in mijn haar als ik stress had, vanaf het moment dat ik die avond dat vreselijke nieuws hoorde, en het liep nooit goed af.

Een paar minuten voelde ik me er heel krachtig door, maar ik kwam er altijd door in de problemen zodra de volwassenen

zagen wat ik had gedaan, en dat was het nooit waard. Hoewel, nadat mijn vader met Frannie was getrouwd, nam ze mij soms stiekem mee naar de kapper, zodat een professional een poging kon doen de schade te beperken voordat mijn vader het zag, en zij werd nooit boos op me. Ze was altijd begripvol.

Maar toen ik eenmaal een tiener was, weigerde ik haar hulp; het was mijn eigen stress, mijn haar, mijn probleem. Ik wilde het zelf oplossen en ik was sowieso al niet bepaald de knapste. Een raar kapsel zou niet veel uitmaken voor mijn sociale status. De kinderen bij de fanfare en de scheikundeclub hadden niet echt een oordeel over hoe iemand eruitzag en ik schaamde me meer voor mijn bloedneuzen dan voor mijn scheve pony.

Maar dit verpestte wel grandioos mijn plan om vanavond bij de reünie iedereen te verrassen met mijn elegantie en klasse.

Misschien zou ik een hoed kunnen dragen. Een vlotte baret, iets wat zei 'ik ben nog wel eigenzinnig, maar ik ben nu zelfverzekerder en het maakt me niet uit wat je van me vindt'. Iets waardoor die valse meiden zoals Mimi Pepper-Peabody wel moesten zeggen: 'Wauw. Wat ben jij veranderd sinds de middelbare school.'

Mijn god, ik wou dat het echt zo was.

Ik bedoel, ik was bijna dertig. Zou je op deze leeftijd niet ondertussen je zaakjes op orde moeten hebben? Mijn vader had op zijn achtentwintigste twee kinderen en hij diende het land als marinier. Frannie had een banketbakkerij en was haar bruiloft aan het plannen. Zelfs Winnie, vier jaar jonger dan ik, had haar leven goed op orde, inclusief een baan die ze leuk vond en een sexy brandweerman als vriend. Millie was vier jaar ouder, maar zij had een gevestigde carrière en een koophuis. Zelfs de tweeling had een baantje, vriendjes en een normaal kapsel.

Het voelde of ik als laatste MacAllister was overgebleven.

Dat deed me denken aan hoe ik tijdens gym als laatste werd gekozen als er teams samengesteld werden. Nog steeds voelde ik hoe de rest van de kinderen naar mij en de andere niet zo atletische klasgenoten keken vanaf hun kant van de gymzaal. De coole kant. De gekozen kant.

Zou het vanavond weer helemaal hetzelfde gaan?

Gelaten ruimde ik al het haar uit de badkamer op en veegde de keukenvloer. Daarna maakte ik een kop koffie voor mezelf en keek op mijn telefoon. Millie had twee keer gebeld en een aantal berichten in hoofdletters gestuurd.

STOP MET KNIPPEN.
HET IS HET NIET WAARD.
JE HEBT GEEN PONY NODIG, MAAR CAFEÏNE.
MISSCHIEN MET WAT WHISKY ERIN.

Ik belde haar terug. 'Hoi.'

'Heb je het gedaan?'

'Ja.'

'Vanavond is toch je reünie?'

Zuchtend nam ik een slokje. 'Ja.'

'Zal ik je ophalen? Dan gaan we samen naar de stad, drinken koffie en smeken een kapper om je ertussen te proppen vanwege een noodsituatie?'

'Het is niet echt een noodsituatie,' ging ik ertegenin, hoewel de spiegel het daar vast niet mee eens was.

'Is het erger of minder erg dan op de trouwdag van pap en Frannie?'

'Erger,' gaf ik toe. 'Maar minder erg dan de avond voor mijn toelatingsexamen.'

'Stuur me een foto,' zei ze met haar bazige grotezussenstem.

Ik kromp ineen. 'Dat is waarschijnlijk geen goed idee.'

'Stuur me een foto!'

'Oké dan. Maar wees lief.' Ik ging dichter bij het raam zitten,

alsof beter licht zou helpen. Nadat ik een selfie had gemaakt stuurde ik hem naar Millie.

Mijn zus hapte naar adem. 'Goeie god.'

'Wees lief, had ik gezegd!'

'Oké. Geen paniek. Wat doe je vanavond aan?'

Millie ging meteen op no-nonsensetoon in de regelmodus van evenementenplanner.

'Weet ik niet.' Op het gebied van mode was ik geen expert. 'Heb je advies?'

'Trek een fantastisch kort jurkje aan met een geweldig paar hakken. Laat je benen zien. Dat leidt af van je haar.'

'Ik heb geen fantastische jurkjes. De afgelopen vijf jaar heb ik bijna elke avond in de keuken doorgebracht. Kan ik iets van jou lenen?'

Ze lachte. 'Felicity, mijn jurken zullen jou niet passen.'

'Ik kan mijn beha opvullen.'

'Je zult nog veel meer moeten opvullen,' zei ze droog.

Ik zuchtte, zoals altijd jaloers op Millies volle, vrouwelijke vormen. Mijn lichaam was vooral hoekig, terwijl dat van haar zachte, sexy rondingen had. 'Had ik voor vanavond maar een date. Dat zou het makkelijker maken.'

'Ik heb hier weer een bruiloft, maar misschien kan Winnie met je meegaan.'

'Komen opdagen met mijn kleine zusje?' Bijna verslikte ik me in mijn koffie. 'Dat is nog erger dan alleen gaan.'

'En Hutton dan?'

Mijn hart ging iets sneller kloppen bij het horen van zijn naam. 'Absoluut niet, zei hij toen ik het hem de eerste keer vroeg. Maar ik zou het nog eens kunnen vragen.'

Op de middelbare school was Hutton French mijn beste vriend. Hij was net als ik een sociaal onhandige wiskundenerd, die liever met zijn neus in de boeken zat dan dat hij met mensen moest omgaan, bij de fanfare speelde en een trofee voor friemelen had kunnen krijgen als het een sport was

geweest. (Wij hadden trouwens allebei een trofee in veldlopen; rennen was het enige sportieve onderdeel waar ik goed in was, waarschijnlijk omdat er geen ballen, netten of hand-oogcoördinatie aan te pas kwamen.) Het enige grote verschil tussen Hutton en mij was dat ik er rare dingen uitflapte als ik nerveus werd en als hij zenuwachtig was, sloeg hij dicht.

Maar hij heeft me nooit uitgelachen om mijn vreselijke kapsel of bloedneuzen, en mij maakte het niet uit dat hij iets tegen sociale gelegenheden had of soms een paniekaanval kreeg op een drukke plek. Ik leerde de signalen te herkennen en wist hoe ik op hem moest letten. Samen waren we de aanvoerders van het wiskundeteam en we waren medeoprichters van de scheikundeclub, en op vrijdagavond kwam hij soms langs en dan zat hij bij het aanrecht terwijl ik stond te bakken en daarna keken we scifi-films terwijl we wegwerkten wat ik dan ook gebakken had.

We hadden zelfs een eigen geheimschrift. Eigenlijk was het een rozenkruisersalfabet dat eeuwen geleden tijdens de kruistochten werd gebruikt door de Tempeliers. Een tijdlang gaven we elkaar tijdens de les versleutelde boodschappen, gewoon voor de lol, en we vonden het hilarisch als andere kinderen ze te pakken kregen en dan dreigden onze 'liefdesbriefjes' hardop voor te lezen. Het voelde of we ze te slim af waren als ze de tekst niet konden ontcijferen, al denk ik niet dat het wat uitmaakte voor onze sociale status.

(En eerlijk gezegd, zelfs al had iemand ons geheimschrift gekraakt, we wisselden vooral citaten uit *Star Trek* uit.)

Mijn familie was er altijd van overtuigd dat we stiekem verliefd op elkaar waren en ze plaagden me er vreselijk mee, maar onze relatie was honderd procent platonisch. Echt, ik was in shock toen hij me meevroeg naar het schoolbal, en tot op de dag van vandaag heb ik het vermoeden dat zijn moeder hem heeft omgekocht met een dure telescoop of zoiets, maar

we hadden het uiteindelijk heel gezellig en hij zag er heel schattig uit in zijn pak met stropdas. We hebben zelfs gedanst en toen het nummer afgelopen was, zei hij: 'Dat was niet zo erg als ik van tevoren had gedacht.' Aan het eind van de avond hebben we geloof ik elkaar de hand geschud.

Er was wel die ene avond in de bibliotheek toen ik dacht dat hij me zou gaan zoenen, en dat wilde ik ook, maar zoals gewoonlijk flapte ik er weer iets stoms uit en het moment ging voorbij.

Na de middelbare school ging Hutton naar de Technische Universiteit in Massachusetts om wiskunde en natuurkunde te studeren en later heeft hij miljarden verdiend met een of ander algoritme dat hij had ontwikkeld. Hij was zelfs de jongste selfmade miljardair ooit. Jarenlang woonde hij in Californië, maar nu was hij voor de zomer weer hier. Hij verbleef in een prachtig huis op twintig minuten van de stad.

'Als ik jou was zou ik hem nu meteen bellen,' zei Millie.

'Hij háát bellen.'

'Waarom?'

'Omdat hij dan met mensen moet praten. Hij houdt meer van cijfers dan van mensen.'

Millie lachte. 'Waarschijnlijk is hij daarom miljardair en zijn wij wie wij zijn. Een paar dagen geleden vroeg iemand me wat hij eigenlijk doet, íédereen praat over hem, en ik wist niet eens wat ik daarop moest antwoorden.'

'Ik zeg altijd: "Hij is medeoprichter van een cryptohandelsplatform dat HFX heet." Maar vraag me niet om het uit te leggen.' Ik nam een slokje koffie. 'Steeds als hij me het probeert uit te leggen, haak ik af.'

'Hoe kan dat nou? Jij hebt ook een wiskundeknobbel, mevrouw "Ik heb de eerste klas overgeslagen". Iedereen weet dat jij ingewikkelde algebraïsche vergelijkingen zat te maken terwijl wij allemaal nog leerden dat B "buh" was.'

Lachend leunde ik tegen het aanrecht. 'Dat wat Hutton doet

is nog veel ingewikkelder. Je wordt geen miljardair met het uitrekenen wat x is.'

'Daarover gesproken, je zou denken dat een miljardair zijn zomervakantie wel op een chiquere plek dan Noord-Michigan zou doorbrengen,' zei Millie.

'Nou ja, zijn familie woont hier en Hutton is niet echt het chique type, al kan ik je ervan verzekeren dat hij niet zomaar in een vakantiehuisje zit,' zei ik met een lach. 'Het heeft vier slaapkamers, drie terrassen, een luxe keuken, zo'n open haard die zowel binnen als buiten zit, hoge plafonds en enorme ramen. Het enige wat je ziet als je naar buiten kijkt, zijn bomen.'

'Mooi.' Ze klonk vrolijker. 'Zo te horen ben je er vaak.'

'We zien elkaar een paar keer per week,' zei ik, waarbij ik probeerde neutraal te klinken. Tussen mij en Hutton was het nog steeds puur platonisch, maar deze zomer was er iets veranderd in hoe we met elkaar omgingen. Er sudderde iets onder de oppervlakte. Soms dacht ik dat ik er gewoon voor moest gaan; hem zoenen en zien wat er zou gebeuren.

Maar ik durfde steeds niet.

Hutton kon iedere vrouw krijgen die hij wilde. Ik heb foto's gezien van hem met actrices, supermodellen, vrouwen uit rijke families. Prachtige, beroemde vrouwen met wie ik mezelf nooit zou kunnen meten. Waarom zou ik mezelf voor schut zetten door dat alleen al te proberen?

'Een paar keer per week, dus?' plaagde ze. 'Dat klinkt als een relatie.'

'Nee, geen relatie, we chillen gewoon wat.' Ik spoelde mijn koffiebeker uit en zette hem in de vaatwasser. 'Hij houdt er niet van om dingen buitenshuis te doen. Dat was al zo voor hij beroemd werd, maar nu is het nog erger. Mensen die hem schaamteloos aanstaren. Vrouwen die overdreven met hem flirten. Mannen die hem om beleggingsadvies vragen.'

'Echt?'

'Ja.' Ik lachte toen ik de trap opliep. 'Heel vroeg in de och-

tend gaat hij hardlopen in het park om te vermijden dat hij mensen tegenkomt, maar er is een groepje oudere dames die samenkomen in het park om aan *prancercise* te doen. Ze noemen zichzelf de Prancin' Grannies en ze zijn dol op hem. Ze hupsen zo naar hem toe om hem te vertellen over hun alleenstaande kleindochters.'

Millie snoof. 'Hou op.'

'Zijn eigen moeder is zelfs nog erger.'

'Heeft zij die winkel nog in het centrum? Waar ze die kristallen en kaarsen verkopen?'

'Ja, Mystic on Main. Ze probeert de hele tijd afspraakjes voor hem te regelen met haar klanten.' Ik ging mijn kamer binnen en liet me op het bed vallen. De glow-in-the-dark-sterren die ik op het plafond had geplakt zaten er nog steeds, alsof mijn ouders wisten dat ik terug zou komen. 'Dan belt ze hem en zegt ze dat er iets mis is met de computer in de winkel, of dat ze ergens niet bij kan op een hoge plank, en als hij dan komt opdagen om te helpen is er helemaal geen probleem, maar wel een vrouw die ze aan hem wil voorstellen. Daar kan hij zo boos om worden.'

Millie lachte. 'Heeft hij het nog weleens over Zlatka?'

Ik negeerde het jaloerse steekje dat altijd door me heen ging als ik dacht aan Hutton en Zlatka, een adembenemend mooi supermodel uit Litouwen, dat de laatste Bond-girl was. Afgelopen voorjaar hadden ze een paar maanden gedatet en de media had ervan gesmuld. 'Nee.'

'Ik vraag me af of het waar is wat zij over hem zei.'

Mijn maag deed een radslag. 'Geen idee, en ik ga het hem niet vragen.'

Millie lachte. 'Nee, ik denk niet dat je zomaar kunt vragen van: "Hé, ik heb gehoord dat je het leuk vindt om vrouwen vast te binden en de baas over hen te spelen in de slaapkamer."'

'Mensen zeggen maar wat.'

'Vooral over dat soort dingen,' zei Millie. 'Maar als je zweepjes, kettingen of blinddoeken in zijn kast ziet, laat het me dan weten. Het lijkt zo tegenstrijdig met zijn stille karakter, maar je weet nooit hoe mensen achter gesloten deuren zijn.'

Ik was nieuwsgierig naar die gesloten deur, maar moest me richten op mijn eigen probleem. 'Maar goed, wat moet ik vanavond nou doen?'

'Waarom zou je überhaupt gaan? Doe het gewoon niet.'

'Omdat ik enkele van de hapjes heb verzorgd, waar ik om heb moeten smeken, want de organisator van de reünie wilde het bij één cateraar houden en ze wilde niet alleen maar vegetarisch. Maar ik dacht dat het wel goede reclame zou kunnen zijn.'

'Dan kun je ze misschien alleen afgeven.'

'Zo wil ik niet zijn, Millie.' Mijn stem schoot de hoogte in toen ik ging zitten. 'Ik wil me niet door anderen laten intimideren. Ik wil aan mezelf bewijzen dat ik mijn hoofd hoog kan houden als ik Mimi Pepper-Peabody zie, zelfs met een afgrijselijke pony.'

'Oké, oké.' Millie klonk wat zachtaardiger. 'Wie is Mimi Pepper-Peabody nou weer?'

'Zij regelt de reünie, ze zat bij mij op school. Mooi, populair, je kent het type.'

'Een vals kreng?'

Ik zuchtte. 'Dat is een lastige. Het was niet zo dat ze openlijk gemeen deed, maar ze kon je zo de grond in trappen, zonder dat het leek of ze dat met opzet deed. Als ik in de klas een bloedneus had, vroeg ze me niet een-op-een of ik een zakdoekje nodig had, maar riep ze uit: "Getver! Het bloed stroomt uit Felicity's neus, dat is zo smerig!" En dan ging de rest lachen of ze zeiden hoe vies het was.'

'Eh, dat is openlijk gemeen.'

'Ja, eigenlijk wel.' Ik speelde met de gerafelde rand van mijn T-shirt. 'Maar ze was zo populair dat ze overal mee wegkwam.'

'Nou, vanavond is je kans om haar te zeggen dat ze de pot op kan.'

Ik lachte. 'Zo ben ik niet.'

'Prima. Laat haar dan zien dat populair zijn op de middelbare school niets meer voorstelt als je daar weg bent. En je weet maar nooit, misschien is ze niet meer zo mooi. Misschien heeft ze haar karma gekregen en is haar haar uitgevallen doordat ze het te veel bleekte. Misschien heeft ze tien grote wratten op haar neus.'

'Nee hoor. Ik zie haar nog weleens in de stad en ze ziet er nog net zo uit als toen.' In de spiegel boven mijn ladekast kon ik mijn spiegelbeeld zien. 'Net als ik.'

'Dan nog. Ze kan je alleen maar slecht over jezelf laten voelen als jij dat toestaat.'

'Dat sta ik niet toe,' besloot ik en ik duwde mijn bril hoger op mijn neus.

Ongetwijfeld zou dat makkelijker zijn als ik de jongste self-made miljardair van Amerika aan mijn zijde had. Misschien had ík het dan wel niet gemaakt na de middelbare school, maar Hutton wel, en misschien kon er iets van zijn succes op mij afstralen.

Met gesloten ogen stelde ik me voor hoe ik met Hutton naar de reünie zou gaan, ik uitgedost in een mini-jurkje en hoge hakken, Hutton strak in het pak met stropdas, waarna de monden in de hele ruimte openvielen.

Waren dat echt Felicity MacAllister en Hutton French van het wiskundeteam en de fanfare? Ze zijn zo cool, zo verfijnd, zo chic!

Met een glimlach opende ik mijn ogen en zocht zijn nummer op.